

Příběhy se šťastným koncem

Zasněžená červenka

Mary Kellyová
Ilustroval Jon Davis

FRAGMENT

První velký příběh pro malé čtenáře

Příběhy se šťastným koncem – Zasněžená červenka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Mary Kellyová
Příběhy se šťastným koncem –
Zasněžená červenka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Příběhy se šťastným koncem

Zasněžená červenka

Napsala Mary Kellyová

Ilustroval Jon Davis

F FRAGMENT

Obsah

1	5
2	17
3	28
4	42
5	54
6	64
7	88
8	101
9	113
Skutečná záchrana	125
Zajímavosti o červenkách	127

Evan si užíval poslední den ve škole. Jako kdyby se už do třídy vkrádaly prázdniny. I když do konce vyučování zbývalo ještě deset minut, všichni se už bavili a slečna Parkerová je nechala. Rozdělila žáky do dvojic a měli kreslit vánoční pohledy. Evan se zadíval na svůj obrázek. *Hmm, pomyslel si, nevypadá to moc jako sob.* Asi by to měl nakreslit ještě jednou, ale to jediné, na co teď dokázal myslet, byly Vánoce.

„Evane, ty se vůbec nesnažíš!“
napomenula ho jeho nejlepší kamarádka Hana. „Jen si okusuješ pastelku.“

„Já vím,“ povzdychl si Evan. „Myslím na dárky, co dostanu pod stromeček.“

Už teď tam nějaké ležely. Evan se k nim v noci posadil a snažil se zjistit, co v nich může být. Horší ale bylo, že Poppy se je pokoušela rozbalit. Už dvakrát se jí to povedlo, proto Evan hlídal, aby se těch jeho ani nedotkla.

„Poppy dostane nádobí do hrací kuchyňky,“ prozradil kamarádce. „Dřív, než stihla roztrhnout další balicí papír, maminka její dárky schovala do spíže.“

Hana se při pomyšlení na dárky ve spíži zasmála. Evanově sestřičce byly zatím jen dva roky, ale už si všechno dělala po svém.

„A co dostaneš pod stromeček ty?“ zeptal se Evan.

„Chtěla bych skicák a barvy,“ odvětila Hana, aniž by zvedla zrak od své kresby.
„Věřím, že je dostanu.“

„Určitě ano,“ řekl Evan. „Tvoje máma ví, jak ráda kreslíš. Já jsem si přál...“

„Tu novou hru na Xbox?“ dokončila za něj větu Hana.

Evan se zasmál. „Jak jsi to uhádla?“

„Vždyť o ní mluvíš už celý týden,“ připomněla mu.

Evan se chtěl podívat na Hančin obrázek, ale zakrývala ho pramenem vlasů. Místo toho se teda podíval ven z okna na těžkou, šedivou oblohu. „Myslíš, že bude sněžit? Bylo by super, kdybychom měli bílé Vánoce!“

Hana vzhledla od kresby a odhrnula si ofinu z očí. „Ach,“ rozzářila se. „To by tedy bylo! Už se nemůžu dočkat, až postavím sněhuláka.“

„Já se těším na bobování,“ řekl Evan. „Jsem zvědavý, jak rychle se bude dát jezdit za naším domem. Máme dvoje boby, mohli bychom závodit!“

Hana se zasmála. „Dobře, uvidíš, že tě porazím. Ale jen když si pak zasoutěžíme i ve stavění sněhuláka.“

Evan se zadíval na Hanin obrázek. „Jéé, ten se ti povedl,“ pochválil ji, když na něm uviděl saně s hromadou zabalených dárečků.

„Říkala jsem ti, že se nemáš dívat,“ napomenula ho Hana a předstírala, že ho chce švihnout pravítkem. „Ještě není hotový.“

„Oukej,“ řekl s rukama nad hlavou. „Slibuju, že už nebudu nakukovat.“

Znovu se zadíval z okna a uvažoval, kdy

začne sněžit. Těžká oblaka byla nízko. *Jistě jsou plná sněhu*, pomyslel si. Dokonce i mrzlo, do školy přeci všichni přišli s červenými nosy.

„Hotovo,“ prohlásila Hana. „Vyměníme si výkresy. Ty první.“

Evan, i když trochu zahanbeně, jí podal svůj obrázek soba.

„Není tak hezký, jak by měl být, že?“ zeptal se.

„Nakreslil jsi mu šest nohou. A co to má na hlavě za ovoce?“

„To není ovoce! To jsou parohy.“

„Aha,“ řekla Hana a snažila se zamaskovat smích.

„Teď ukaž ten tvůj,“ vyzval ji Evan.

Podala mu ho. „Páni!“ zvolal Evan. Byl to obrázek chlapce v závodním autě, které uhánělo vedle saní, na nichž seděl Mikuláš. Kluk měl pihy, malý nosík a na tváři mu zářil obrovský úsměv.

„Vypadá jako já!“ zasmál se Evan.

Hana nakreslila za oběma koly tři čárky, které naznačovaly, že auto jede rychle. Vlajku v cíli držel malý ptáček. Pod obrázkem bylo napsáno: *Veselé Vánoce, Evane.*

„To je krása, Hano,“ poznamenala slečna Parkerová, která právě procházela okolo. „Za tohle můžeš dostat pochvalu do příštího pololetí.“

Hana se začervenala a Evan viděl, že je trochu nesvá. Odjakživa byla tišší než on a nikdy by se sama nevychloubala tím, co

umí, proto se mu zdálo skvělé, že ji jiní lidé oceňují.

„Nechám si to,“ řekl a vložil si kresbu do batohu. „A až z tebe bude uznávaná umělkyně, vydělám na tom,“ žertoval.

V tom okamžiku zazvonilo a celá třída jásala. „Vánoční prázdniny!“ vykřikl někdo.

„Potichu,“ zvýšila hlas slečna Parkerová, aby ji přes všechn ten hluk a skřípání židlí bylo slyšet. „Krásné Vánoce všem!

A nezapomeňte si své kabáty a čepice.“

„Veselé Vánoce, slečno Parkerová,“ zakřičely děti sborově a všechny najednou se začaly hrnout ke dveřím.

Na hřišti začaly poletovat první sněhové vločky. Všichni hleděli na šedou oblohu a drobné bílé vločky, které z ní padaly. Na chvíli zůstali strnule stát, jako kdyby je kouzlo sněhu uhranulo. „Páni!“ vyjekl Evan. „Přesně včas. Na prázdniny!“

„Pochytáme je!“ navrhl někdo. Kouzlo jako

kdyby najednou pominulo. Všichni se rozprchli a s rukama schovanými v rukavicích se celí bez sebe honili mezi vločkami.

„Jednu jsem chytil jazykem,“ zvolal Evan hrdě.

Hana stála opodál a sledovala, jak se spolužáci honí, vyskakují a natahují se za sněhovými vločkami. Světlé vlněné čepice a dlouhé šály vybarvovaly hřiště do různých barev. Hanu svrběly prsty, tak moc chtěla tu scénu nakreslit.

Vystrčila ruce a žasla nad dokonalými drobnými vločkami, které jí padaly na černé rukávy kabátu. V slábnoucím světle obdivovala jejich složité tvary.

Vločková hra se změnila v honičku a Hanina kamarádka Beth ji okamžitě chytila za ruku a tahala, aby se k nim připojila.

Evan za nimi vystartoval a vrčel přitom jako závodní auto.

„Mám tě!“ křikl, když je doběhl.

Hráli si i poté, co se školní hřiště vyprázdnilo. Rodiče si přišli vyzvednout děti a volali na ně, aby si zapnuly bundy a našly svoje čepice.

„Pojď, Evane,“ pobízela kamaráda Hana, jen co začala paní učitelka všechny vyprovázet k bráně.

„Nechceš jít k nám?“ zeptal se Evan.

Bydlel jen tři domy od Hany, takže většinu času trávili spolu. Jednou

u jednoho z nich, jindy u druhého, nebo venku. „Máme čokoládový koláč a plněné šátečky.“

„Dobře!“ souhlasila Hana s úsměvem.

Evan chvíli hledal svou šálu a potom šel s Hanou ke školní bráně.

„Veselé Vánoce!“ popřál kamarádům.

„Veselé Vánoce!“ odpověděli. „Měj se, Evane! Ahoj, Hano!“

Rozběhli se křížem přes sních. Evan se už těšil, až se zakousne do jedné z mamčiných dobrot.

Hana se pořád ohlížela a obdivovala, jak sních všechno mění. Najednou zahlédla veverka, které se ve chvíli, kdy přeskakovala z jedné větvičky na druhou, povedlo spustit spršku sněhu.

„Asi i veverka shání nějaké jídlo,“ řekla.

„Možná se pokouší vzpomenout si, kam zahrabala všechny oříšky.“

„Jsem rád, že si takové věci nemusím

pamatovat,“ ulevilo se Evanovi. „Byl bych pěkně zoufalá veverka!“

Po chvíli rozhodil rukama a oznámil: „Já, Evan Smith, prohlašuju, že tenhle sníh se neroztopí.“

Hana se zachichotala. „Vážně?“ ujišťovala se. „Jak to víš?“

„Podívej se na vrcholky stromů a sloupky plotů. Všechno je pokryté sněhem.“ Pohlédl na Hanu a oči se mu radostí rozzářily.

„Stačí to na koulovačku?“ zeptala se Hana. „Čteš mi myšlenky.“

Vzápětí se oba dva sehnuli a nahrnuli si do rukou sníh. Evan dokončil sněhovou kouli jako první a hodil ji na Hanu. Jen to žuchlo, když přistála na její prošívané bundě.

„Teď si mě nepřej!“ zvolala Hana se smíchem.

Za chvíli už utíkali dolů po ulici a házeli na sebe sněhové koule.

„Ach,“ vykřikla náhle Hana. „Podívej se nahoru!“

„To je trik, jak mi poslat jednu kouli za límec?“ vyzvídal Evan.

„Ne,“ zasmála se Hana. „Vážně.“

Ukázala mu ruce, aby viděl, že v nich nic nedrží. Potom se spolu zahleděli na oblohu. Vločky padající ze šedé oblohy byly větší a třpytily se, protože se od nich odráželo světlo pouličních lamp.

„Zbožňuju sních,“ řekla Hana. „Jako kdyby už začaly Vánoce.“

Odbočili do vedlejší ulice, která vedla do slepé uličky. Tam bydleli. Neměli to daleko, proto šli pomaličku a vychutnávali si první sních.

Evan zase povídal o hře, kterou tak moc chtěl, Hana přejížděla prstem v rukavici po vršku zídky a zanechávala stopu v jemné vrstvě sněhu.

„Počkej chvílku,“ zastavila Evana a nakreslila na zídku ptáčka. Tentokrát k němu přikreslila i větvičku a posadila ho na ni.

„Vypadá to jako sněžné graffiti,“ řekl Evan. Vedle ptáčka nakreslil šestinohého

soba, což Hanu rozesmálo. „Dokresli ještě něco,“ prosil ji.

Hana se rozhlížela, aby našla nějakou inspiraci, až nakonec uviděla naproti v okně domu tlustého černého kocoura.

Přecházel po parapetu a motal se okolo závěsů, spokojený sám se sebou. Když na něj Hana pohlédla, zelené oči se mu rozšířily a mrknul na ně.

Rychle ho načrtla na zídku hned vedle Evanova soba.

„Úplně jsi ho vystihla,“ pochválil ji Evan. „Zřejmě je v teple a pohodlí. Vlastně proto je sníh tak skvělý. Nejdřív se můžeš vybláznit venku v zimě a potom se ti všechno uvnitř zdá příjemně teplé a útulné.“

„Ano,“ souhlasila Hana. „Už se mi na koláče tvé mamky sbíhají sliny. Jsou nejlepší.“

„Je fajn, když je tvoje máma šéfkuchařka,“ chlubil se Evan. „Myslím, že

jí to chybí, když je teď doma s Poppy. Zato my máme o super jídlo postaráno!“

Když vešli do slepé uličky, pryč od hluku aut, nastalo zvláštní ticho. Pouliční lampy nad nimi vrhaly tajuplnou záři, jejich žlutá světla byla zahalena sněhem.

Tyhle Vánoce budou nejkrásnější ze všech, pomyslel si Evan.

V domech se svítilo. Hana si v oknech všímala vánočních stromků, zářivých vánočních koulí a drobných blikajících světýlek. „Všechno vypadá, jako by to byl obrázek, že?“

„Doufám, že bude sněžit celou noc,“ pokračoval Evan. „Až ráno vstaneme, všude bude napadaný čerstvý sníh. Běhat po čistoučkém, ničím neporušeném křupajícím sněhu je jedna z mých oblíbených činností.“

„Ničím, když nepočítáš zvířecí stopy,“ opravila ho Hana. „Pamatuju si, že před pár